

Prolog

Zerf věděla, že Elsemarii čekají velké změny. Svět se změnil a cítila, že ona se změnila také. Objevili se nové hrozby, noví nepřátelé, ale taky se objevil nový přítel a spojenec. Feeja byla děsivá. Její moc, ji naháněla hrůzu. Magie lesa téměř drtila její srdce a připadala si tak bezcenná a nicotná, jako kapka vody v moři. Pak ale pocítila naději a strach se změnil v něco jiného.

Nevěděla ten pocit popsat, byl jí známý, no zapomenutý a vybledlý, jako mlha, kterou se pokoušela marně uchopit. Něco se v ní probudilo a srdce ji pořád divoce bilo i když byla už daleko a v bezpečí, bezpečně se necítila. Byl to ten moment, kdy ji všemocná bohyně nabídla přiměří a přátelství. Tehdy se v ní něco pohnulo. Uviděla jí jinak. Ne, jako hrůzostrašnou bohyni země, ale jako spasitelku a ochránkyni. Ano, mohla by je snadno všechny ochránit, ale za jakou cenu?

Teď jí to připadalo bláhové. Její sestry to nepochopí. Nezažili to. Nepocítili tíživou sílu temného lesa a její přerod z hrozby v útočiště. Mít takovou mocnou bohyni na své straně? Ano pocítila pokoru a hřejivé objetí její magie. Slabý náznak toho, co pocítují feejové. Teď jim záviděla to jejich spojení. Možná i něco jiného. Žárlila? Byli různí bohové a Halové patřili k těm nejmocnějším. Feeju podcenili a nikdy by načekala, že se jednou stane tak mocnou. A její děti?

Příliš se soustředili na imysany. Většina bohů viděla tu největší hrozbu právě v nich. Nebyli lidé, ani zcela bohové, ale mohli se stát čímkoliv. To potvrdil Evorin, když pohltil božskou magii a stal se mocnějším, než kdokoliv z nich. A teď souhlasila, aby k sobě pozvali i jeho dceru, která byla stejně mocná a nebezpečná, jako on. Co si jenom myslela?

Když to takhle podá svým sestrám, nepochopí to. Nezažili Feeju. Necítili její magii na své pokožce, ve svém nitru. Neviděli, jak je mocná, děsivá a dechberoucí. Neviděli nově zrozenou bohyni blesku, bílého feeje a nikdy nebojovali proti nočním feejům a jejich modrému ohni. Ohni, co je téměř božský a může jim ublížit. A všechnu tu hrůzu a nebezpečí pozvala k nim domů.

Co si jenom myslela? Co to s ní Feeja provedla? Ne, její sestry to nepochopí. Sama to totiž nechápala. Klidně by zpomalila, aby měla čas přemýšlet, jak jim to vysvětlí a co jim řekne, ale nebyl čas.

Bezhlavě vyrazila k oceánu, když ji Feeja pustila. Blížil se den a musela přidat, aby se domů dostala včas. Čím rychleji se pohybovala, tím více ztrácela magii. Držet se nad hladinou bylo snadné, ale pohybovat se vpřed takovou rychlostí, stálo hodně sil.

Obloha se už měnila a bledla, když uviděla mlhu. Ještě raději přidala a sáhla až na dno své magie, když obzor začal rudnout. Chladivá mlha, byla úlevou jenom na chvíli. Teď musí předstoupit před své sestry a vysvětlit jim své počiny. V duchu si povzdechla a přála si být kdekoliv jinde. Klidně i v temném lese.

Skalné město ji připadalo cizí a podivně chladné. Oblohu zakrývala mlha, no připadala si, jakoby ji pálilo slunce. Asi to byli pohledy sester, co ji naslouchali a

vpalovali do ní své nevěřící pohledy. Začala po pořádku. Jak si prohlédla svět, známé i neznámé hrozby a pak se usadila v Niarimu.

Jak přiměla lorda Lavidase, aby útočil na Ledové království. A pak už sama nevěřila vlastním slovům. Vše se zvrtilo. Všechny plány, co trpělivě sprádala, byli najednou zmařeny. Věděla, jak to zní. Pozvala je sem. Bohyni, imysany a feeje. Všechny ty hrozby, které se od nepaměti snažili vymazat ze světa, měli přijít k nim domů. Chtěla by říct, že Feeji lhala, aby ji pustila a dostala se domů. Aby varovala své sestry, ale nebyla to pravda a poznali by to.

V tu chvíli se jí to zdálo jako jediné řešení, jak své sestry zachránit a teď si připadala jako pitomec. Jako dítě, co věří v pohádky. Věděla, co by udělala na jejich místě. Dívala by se stejně.

Stála uprostřed kolosea a její sestry a se shlukli na nejnižším stupínku kolem ní. Rozhlédla se kolem sebe a přikývla. Viděli zrádce, nebo pomatence. V dlouhém tichu si připadala stále menší a bezcennější. Selhala.

Rea se pohnula a seskočila k ní.

„Vedla sis dobře, sestro,“ řekla a kolem to nesouhlasně zašumělo. „Ano,“ Rea se rozhlédla kolem sebe. „Zerf odhalila další hrozby. Možná ještě větší, než jsme si mysleli. Co jiné, než beznaděj, by ji přimělo k něčemu takovému? Vydala se na nemilost mocné bohyni. V hrozbě, které čelila a které čelíme všichni, se chytla nabídnuté ruky. Nikdo z nás tam nebyl,“ mluvila Rea hlasitěji i když ji všichni v koloseu dobře slyšeli. „Feeja je velký problém, ale na náš ostrov se nikdy nedostane,“ pohlédla k obleze. „Sahre? Můžeš se připojit k nám?“

Zerf pohlédla vzhůru na šedou mlhu. Sahr byl jeden a všichni. Vodní bohové žili kolem ostrova dávno před tím, než se tam usadili Halové. Jim patřila voda, oni si vzali souš. Byla to jejich mlha, jejich magie, co chránila ostrov před sluncem a zvědavými zraky. Oni potápěli lodě, co se dostali příliš blízko k ostrovu. Žili spolu v příměří a Zerf věděla, že je to jenom proto, že je potřebují. Ostrov byl díky nim lépe chráněn a v slunečných dnech stínili jejich kamenné město. Stejně si ho ale raději vyhloubili v podzemí.

Zerf ucítla nárůst vlhkosti a magie a z vody se zhmotnila postava, připomínající ledového Hala. Když mluvili se Sahrem, používal ledovou loutku, zatím co se vodní bůh vznášel nad nimi v šedém oblaku.

„Ano,“ promluvil. „Potopíme všechny lodě, co se sem přiblíží a posádku stáhneme do temných hlubin. Budou pak dělat společnost našemu hostu,“ zasmál se smíchem, co připomínal řinčení řetězů. Napodoboval hlas halů.

„Děkuji Sahre,“ Rea kývla hlavou a usmála se na ledovou loutku. „Chráníte nás už tisíce let.“

„Vaše přítomnost je rozptýlením,“ ledová loutka napodobila kývnutí i úsměv.

Rozptýlení. Ano. To Zerf připomnělo dávný pokus o sblížení s jedním z vodních bohů. Trpce se naučila, že tihle vodní bohové nemají stejné emoce, jako oni. Všichni byli stejní a stejně, jako tato ledová loutka, byl to jen klam. Napodobenina. Věděla,

že jsou jiný. Možná to bylo tím, že jich skutečné tělo bylo jiné. Nebylo podobné lidskému, co jim nejspíš odebíralo jistou dávku emocí.

Vždy považovala za ironické, že vodní bohové umějí skutečně létat. V oblaku mlhy mohli setrvat týdny, možná i měsíce. Nevěděla to přesně. Zato halové, jako bohové vzduchu, dovedli jenom plachtit. Udrželi se nad zemí, nebo vodní hladinou, jenom za použití značného množství magie.

„Slyšel jsi, co říkala Zerf?“ zeptala se ho Rea.

„Ano,“ opět zdvořile kývl a čekal, co poví dál.

„Vždy jste chránili tenhle ostrov. Taky nás. Nebezpečí je všude kolem,“ rozhlédla se, jakoby se chtěla podívat každé ze svých sester do očí a zastavila pohledem upřeným na Zerf. „Feeja a její děti. Imysané,“ otočila se na ledovou loutku a pak pohlédla vzhůru.

Zerf věděla o co se snaží. Sama manipulovala jinými tolikrát, že jí to už připadalo stejně snadné, jako dýchání. Ale Sahrové to věděli také. Když si Rea myslela, že je někam nasměruje, mýlila se. Neznala jejich chladnou mysl tak, jako ona.

„Imysané byli vždy hrozbou,“ řekl ledový hal.

Rea se spokojeně usmála. Měla ho kde chtěla. Nechal jí myslet si to. Zerf to mnohokrát zkoušela a nakonec to i vzdala. Pořád poslouchali, pořád je sledovali a dávno pochopila, že jsou pro ně jenom rozptýlením. Vše dělali jenom pro sebe. Pro svou zábavu. Chtěla to vysvětlit svým sestrám, no považovali to jenom za dětinské bláboly z neopětované lásky.

Ano, láska jí už dávno byla k smíchu. Ani nevěděla který z nich ji odmítl. Jakoby byla jejich mysl jedno. Ale ukázalo jí to, že emoce jenom předstírají. Ten zájem, pochopení. Soucit. Něha. Láska. Pro ně to nic neznamenalo a při tomhle zjištění, si uvědomila děsivou pravdu. Nechrání je. Kdykoliv by je mohli napadnout. Polapit v ledovém krystalu a uvrhnout na dno moře. Nedala to na sobě znát a když se naskytla možnost odejít, tak se jí chopila.

Měli rádi vodu, protože posilovala jejich magii. Tady z ni mohli čerpat sílu. Nad pevninou postupně slábli.

„Imysané,“ Rea pomalu kývla. „Jsou schopni pohltnout i božskou magii. Pak se stanou ještě mnohem mocnější, než je zdroj té magie. Nikdy jich nebylo tak málo, jako je jich dnes. Bohové ohně je pronásledovali a zabíjeli. Ale teď se vše změnilo. Když naleznou útočiště u Feeji, jejich počet začne růst. Jednou jich bude možná dost na to, aby pohltili všechny bohy.“

„Musíme je zastavit, kým jsou oslabeni a je jich málo. Pak už bude možná pozdě,“ řekla ledová loutka přesně to, co chtěla Rea slyšet.

„Ano správně,“ Rea dosvědčila. „Ale Feeja je pro nás překážkou.“

„Můžeme pomoci my. Vznese se k oblakům a proletíme nad jejími lesy. Najdeme imysany a sešleme na ně své ledové kouzla.“

„Ano, to je dobrý nápad,“ Rea se usmála. „Zaútočíme společně. Přitlačíme na ohnivé lordy a uvrhneme svět do krve a chaosu. Vyberu pár sester a vyrazíme, když budete připraveni.“

„My jsme vždy připraveni,“ odvětila ledová loutka.

„Kolik vás může odejít? Kolik vás vlastně tady je?“ Zeptala se Rea svým nejsladším hlasem.

Tuhle otázku jim už nejednou položili a nikdy se nedočkali odpovědi. Zerf zpozorněla a všimla si to taky u svých sester. Dobře. Nebyli tak důvěřivé a bláhové, jak se obávala. Sahrům nevěřili. To bylo aspoň něco.

„Aby zůstal ostrov nadále dobře chráněn, může nás odejít šest. Připravte se a když bude čas odejít, dejte vědět. Budeme čekat,“ řekla loutka, rozplynula se v mlhu, která vzápětí zmizela.

Rea se zamračila a smutně si povzdechla. „Tak dobře. Kdo chce jít na pevninu?“

Zerf věděla, že jí sebou nevezmou. Všechny, co tam půjdou, budou v nebezpečí a Sahrové je nechají na holičkách, když půjde do tuhého. Klidně je obětují. Necháпали, jak je teď svět nebezpečný a že na tyhle vodní bohy nelze spoléhat. Když zradí Feeju, přijdou možná o jedinou naději na svou záchranu. Musela jí to vysvětlit. Musela ji varovat a zabránit tomu, aby umírali její děti.

Sahrům nikdy nevěřili, ale potřebovali je. Feeji ale věřila a potřebovala její pomoc, jestli měli mít ještě budoucnost. Když si měla mezi nimi vybrat, volba byla jasná.

Nikdo ji nezastavil, když se odebrala do svých komnat a všimla si, že některé z jejich sester odešli také. Možná něco z jejich slov předci jen brali vážně a uvědomovali si nebezpečí, co na ně čeká na pevnině.

Její obydlí bylo jedno z nejhlubších, které si v skále vyhloubili. V temnotě se cítila bezpečně. Magie vzduchu se hodila na řezání skály znamenitě. Měla tady tři pokoje a přemýšlela nad dalším. Často zdi upravovala a zdobila různými vzory a ornamenty. Teď ale v mysli viděla strom. Feejin černý stromový dům. Ano, mohla vyříznout velkou místnost a uprostřed nechat kamenný strom. Ale nebylo by to totéž. Cítila se zrazena a opuštěna. Tolik se snažila a byla tak blízko vítězství.

„Zerfe?“ z myšlenek ji vytrhl hlas a do její haly vklouzlo jedenáct sester. Sira podešla blíž a položila ji ruce na ramena. „Eri hlídá vchod. Můžeme klidně mluvit.“

„Já vím,“ Zerf sklonila hlavu. „Zklamala jsem vás.“

„To ne,“ Sira zavrtěla hlavou. „Všichni jsme byli ve starém světě. Mnoho z nás zažilo Evorina. Imysané jsou nepochybně nebezpeční. To víme všichni. Ale sahrové nejsou o nic menší riziko. Dávno se tady necítíme bezpečně. Kdyby na nás imysané zaútočili, pochybuji, že by se sahrové obětovali při naší záchraně. V oblacích a hlubinách, jsou v bezpečí. I my sotva něco proti nim zmůžeme. Jsou mimo náš dosah. Teď se tváří, jako spojenci, ale kdo ví? My jim nevěříme a oni nám taky ne. Nedivím se. Vždy byli na našem seznamu jako poslední překážka. Myslím, že to vědí.“

„O tom nepochybuji,“ Zerf si smutně povzdechla. „Možná bude právě tohle naší zkárou.“

„Jak to myslíš?“ Sira se na ni zamračila.

„Všude vidíme jenom nepřátele. Jsou nimi dokonce i naši spojenci. Vrhne se na sebe hned, jak zničíme vše ostatní. Byl by svět o tolik lepší, kdybychom zbyli jenom my?“

„Aspoň by dál vycházeli každou noc hvězdy,“ odpověděla jí Sira slovy, které ji sama kdysi řekla. „Nakonec zůstaneme jenom my.“

„A nepotkáme žádnou jinou magii,“ řekla Zerf se smutkem v hlase, co jí samou překvapilo. Trhnutím zvedla hlavu.

Sira povytáhla obočí. „A to je špatně?“

„Ne každá magie směřuje ke zkáze. Feeja je, ...“ zarazila se, protože při pomyslení na zemní bohyni, se usmála. Ano, ten pocit bezpečí v objetí její magie pocítila jenom na krátkou chvíli, ale něco to v ní probudilo. Mít tuhle ohromnou sílu na své straně? Rozhodla se správně. Její mysl a její srdce nepochybovali. „ona nás může ochránit. Ne, ne jenom ochránit,“ podívala se na Siru a postupně na ostatní sestry. Tady svou auru nepoužívali. Byli mezi sebou, byli rodina a nemuseli se chránit magií. „Feeja nás může zachránit. Něco ve mně změnila. Mohla mě klidně zabít. Nikdy jsem se necítila tak bezmocně. Ona je život. Naděje. Ona je naše budoucnost. Můžeme se změnit a přijat i jinou magii, než je ta naše. Nemusíme jít dál touhle cestou. Vede do osamění a temnoty. Naše srdce pořád více chladnou, naše city blednou a postupně se ztrácejí. Kdysi jsme milovali, smáli se a byli jsme i šťastní. Teď jsme jiní. Jistě to vidíte a cítíte také. Ochladli jsme i vůči sobě navzájem. Už nejsme jednotní. Nevěříme si tolik, jak kdysi. Když to takhle půjde dál, začneme se stranit jedna druhé.“

Ten chladný odstup prohloubí podezřívání a nahlodá naši důvěru. Nakonec si půjdeme navzájem po krku. Vidím naši zkázu a nebude to kvůli nepřítelům, ale kvůli nám.“

„Naši budoucnost vidíš dost černě,“ promluvila Eri. V jejím hlase byl ale smutek. „Ale asi máš pravdu. Je to dávno, co jsem cítila skutečnou lásku. Ochladli jsme vůči sobě. Obavy a strach z budoucnosti, nás změnili. Jestli věříš, že se můžeme vydat jinou cestou, máš moji důvěru.“

„Já si myslím, že lásku a emoce moc přeceňuješ,“ řekla Sira a ušklíbala se na Eri. Pak ale sebou trhla, když si uvědomila, co řekla. „Promiň,“ hlesla. „Nemyslela jsem to tak.“

„Jistě,“ Eri sklonila hlavu a prameny černé mlhy z jejích vlasů, neklidně kolem ní zaváli. Částečně ji schovali tvář, ale i tak bylo vidět stín, co jí přes ní přešel.

Sira k ní natáhla ruce, ale Eri o krok ustoupila. Povzdechla si a pohlédla na Zerf. „Vidíš, co myslím?“ Pak se prudce stočila k Eri. Siriine vlasy divoce zaváli a prudce vystřelili k Eri. Temné chapadla mlhy se kolem ní omotali a přitáhli ji k sobě. Vzpírala se, ale Sira ji mocně objala. „Přestaň!“ okřikla jí. „Víš, že jsem to takhle nemyslela. Jsi pro mě více, než můj život.“

„Jistě,“ pípla Eri tiše.

„Omlouvám se,“ řekla a jeden z jejích mlžných pramenů ji pohladil po tváři. Políbila Eri na rty a své temné chapadla trochu uvolnila. Ale ne dost na to, aby jí Eri vyklouzla.

